

nende taga kättid, kõige ees Detlew ühes oma suurtsugu jahimõderastega. Walmoden oli oma külalistega põtra taga ajanud, kes meeleheitmisel Thue jõelest läbi oli ujunud. Koerad kui ka kättid pidiwad kaugele ümber silla minema, mille läbi põder nendest kaugemale ette jõudis.

Koerad, kes põtra õues tundsiwad olema, hakkasiwad pärjemeistri wärawa taga wihajelt haukuma.

„Tehle wäraw lahti!“ karjus Walmoden, kes hobuse seljast üle õue müüri waatas ja ühes õue nurgas jurnud põtra nägi.

„Siin ei ole herra Walmodenil midagi laskida, siin olen mina peremees!“ wastas pärjemeister.

See oli ägeda tüli algus pärjemeistri ja mõisaherra wahel, mis sellega lõppes, et Walmoden ütles: „See on minu põder! Mina ajan teid taga ja filmapill annate põdra wälja, ehk teie käsi käib halvasti!“

„Tehle aga et minu maja lähedalt minema saate,“ wastas pärjemeister, „muidu ei wastuta ma millegi eest; muidu mõiks teiega niisama juhtuda kui põdraga! Kui teie mind weel edasi sõimate ja ahwardate, siis lasen teid wangi wõtta. Siin oleme meie kodanikud isandad!“

Sääl näitas Walmoden rusikat ja hüüdis: „Dodate! Selle peale peate teie ja kõik kodanikud forid mõtlema!“

Siis pööras ta ümber ja ratsutas ühes teiste kättidega minema. Ta tundis ennast sügawasti alandatud olema ja mõtles edaspidi ainult kättemaksmise päale.

Bahni linnakene on Piskjärwe põhjapoolsel otjal, mis pikuti põhjast lõuna poole ja kuni Wildenbruchi linnani ulatab.

See oli järgmisel aastal juunikuu. Wahli tütar, ilus Jutta, nagu teda üleüldiselt nimetati, pühitses oma sündimispäewa. Ühes oma mõlemate õdedega ja teiste tüdrukutega läksiwad nad paadiga Piskjärwele sõitma. Wiimaks jõudsiwad nad paadi teisele poole laaldale ja läksiwad maale, et siin lauldes ja mängides aega wiita.

Silisel pärastlõunel tahtsiwad neid, keda arwu järele kahesajale oli, üle järwe tagasi sõita, kui nad paadi kadunud leidsiwad olema; see ujus kaugele järwe pääl. Tüdrukud pidiwad kaugele maateed, läbi Walmodeeni metsa tulema, milleks neil vähemalt kolm tundi ära kulus. Kui see kuulis, et nad tema maa pääl on, hakkas ta neid wististe kimbutama. Tüdrukutel ei jäänud aga muud nõu üle, kui seda julgustükki ette wõtta.

Rutuga hakkasiwad nad endid kalda ligidale hoides, linna poole ruttama. Nad lootsiwad, et Walmoden nende siin olemisest teada ei saa. Edespoolt oli neid aga ammu juba märga-

tud, ja paat ei olnud ka iseenejst lahti pääsenud. Walmodeeni kättipois oli selle salaja lahti päästnud ja kaldalt eemale lükkunud, et tüdrukuid sellega sundida läbi Walmodeeni metsa minema.

Niipea kui Walmoden kuulis, et neid tema maa päale jõudnud, lasti jahikoerad lahti, mõisaherra ühes teenijatega hüppasiwad hobuste selga ja lihtasiwad metsa.

Tätarlapsed aimasiwad peagi, et neid hädaoht ahwardas. Selle päale waadates, et päike ilma madalamale wajus oliwad nad suurema oja teest peaaegu jookstes ära käinud. Wähe aega enne päikese alla wajumist jõudsiwad nad jõe äärde, millest ühe westi lähedal ahtale sild üle käis. Pääspool silda oli jõgi üles paisutatud, et westil rohkem wett oleks.

Ühelspool silda oli jõgi lai ja sügaw ja teisel pool nii tiirestiwoolaw et mõimata temast läbi minna oli. Kui tüdrukud parajasti silla pääl oliwad, nägi Jutta tagaajajaid lähenema. Teised tüdrukud karjatasiwad ehmatuse pärast, kuid Jutta ei kaotanud julgust. Purdel, mis westiwesti lähedalt üle jõe wiis, ei olnud kähkuid; ristpunde päale oliwad ainult lauad laotud, mis naeltega kinnisõõdud ei olnud.

Jutta hüüdis oma seltsilistele paar sõna ja kõike oma jõudu kottuwõttes tõksiwad tüdrukud lauad päält ära, nii et seltsilmapilgul, kui Detlew v. Walmoden ühes jahikoertega ja kättidega teisel pool kaldal ilmus, hobusega enam üle silla tulla ei saadud.

Ainult kolm kistsast palki oliwad weel risti üle jõe, millede pääl lauad oliwad olnud. Ühelspool kaldal seisis Walmoden oma meestega, teisel kaldal tüdrukud.

Detlew oli wihane, et saak tal käest ära pidi minema, ja tegi oma wihale sõimusõnades maad. Noored linnaneid ei pidanud selleaegse kumbe järele ka mitte enesest kohta häbistawaks, oma tagaajajaid pilgata ja naerda.

Walmoden, kes wiha pärast nagu meelest ära oli, ässitas koeri tüdrukute päale ja üks kõige wihajematest julges ka palkide päale minna. Sellele järgnesiwad ka mõned teised koerad; kui nad üle palkide saiwad, pidiwad tüdrukud kartma, et neid lõhki kistakse. Jälegi leidis julge Jutta nõu. Ühe silla tõrwal oliwad okstest puhtaks laastatud teibad maas. Ühe niisuguse teiba wõttis ta kätte ja lükkas esimese koera purde päält maha. Waljusti huludes lullus koer jõkke ja oli lähemal filmapilgul westiratta wahel purustatud. Esimesele järgnes teine ja kolmas koer, ja teised ei julgenud enam edasi tungida.

Ka teised tüdrukud oliwad Jutta eeskujul teibad kätte wõtnud ja seisiwad nüüd nagu kaitsewägi silla juures.